

праздни каситъ му — и работата е опечена. Но онава, което мишката крои — котката разваля. Полицията не спала. Тя слѣдила тайфата, и когато тая намислила да пристъпи къмъ дѣйствиe, всичкитъ Воронови наслѣдници до единъ се намѣрили въ магарешкия рай. Ботйовъ и Иванъ Ивановичъ, вѣчния съпътникъ на поета, рѣкли да очистятъ Исмаилъ и, прѣдрешени надвѣ-натри, взели дрѣметъ къмъ Браила. Тръгнали за Браила, но пжтя ги извелъ въ Галацъ. Въ тоя градъ рѣкли тѣ да спратъ, за да потърсѣлъ Ивановичъ единъ „другаръ“, за когото той слушалъ или му съобщавали изъ Русия, че побѣгналъ тѣдѣва и се занимавалъ съ подобенъ занаятъ, какъвто и нашитъ хора практикували: да търси срѣдства, за да подпомага рускитъ конспирации. Името на новия, непознатъ Ботйову „другаръ“, било Флореско, наричанъ още Глимарди, чиста стока анархистъ. Флореско ималъ портретъ на артистъ, съ всичкитъ оттенъци на единъ посрѣдственъ интелектъ, на истина, по-развитъ отъ Ивановича, и за огорчение на нашия поетъ, много по-красивъ отъ него. Побѣгналъ отъ Русия, защото извършилъ голѣми прѣстѣпления, той засѣдналъ въ Галацъ, като си далъ име, което да отговаря на неговата физическа красота: Флоръ — Флореско. Разбрали се новитъ приятели, а Ботйовъ видѣлъ въ неговото лице сжщиятъ „незамѣнимъ човѣкъ“, какъвто и въ Воронова. Флореско (Глимарди) съобщилъ сега на Исмаилци, че той притежава инструменти за разбиване каси, и рѣшилъ да строши „чорупката“ на оногова Галацки търговецъ, който билъ най-отвратителната свиня. Ботйовъ изржкоплѣскалъ съ двѣтъ ржцѣ на „Этой щастливой мысли“. Тримата другари почикали да се стѣмни добръ, открѣхнали външната порта, и нахлули въ мазата.¹⁾ Флореско, чиято била идея-

¹⁾ За да бжде по-пълна хрониката на това обстоятелство трѣбва да забѣлжимъ, че „нахлуването“ въ тая маза е ста